

El gran dragó del Ku Klux Klan

Tal història ve de Lincoln, Nebraska. En un matí de diumenge del juny de 1991, Michael Weisser i la seva dona, Julie, estaven desempaquetant caixes a la seva nova llar, quan va sonar el telèfon. «Lamentaràs que t'hagis mudat a 5810 Randolph St. Jewboy», va dir la veu, i va penjar. Dos dies després, els Weisser van rebre un paquet en el correu. «El KKK t'està mirant, Escòria», deia la nota. A dins hi havia fotos d'Adolf Hitler, caricatures de jueus amb nassos en forma de ganxo, negres amb caps de goril·la i representacions

gràfiques de negres morts i jueus. «L'Holobroma no va ser res comparat amb el que et passarà», deia una nota.

Els Weisser van trucar a la policia, que va dir que semblava el treball de Larry Trapp, el líder estatal o «gran dragó» del Ku Klux Klan. Simpatitzant nazi, va liderar un grup de caps rapats i *Klansmen* responsables d'aterrir les famílies negres, asiàtiques i jueves a Nebraska i a les rodalies d'Iowa. «És perillós», va advertir la policia. «Sabem que fabrica explosius». Tot i que confinat a una cadira de rodes a causa de la recent diabetis, Trapp, de quaranta-quatre anys, era sospitós dels bombardejos de diverses llars d'afroamericans a Lincoln i fou responsable del que ell va anomenar «Operació Gooks», la crema del centre d'Assistència per a Refugiats de la Indoxina a Omaha (més tard va admetre aquests crims). Trapp planejava explotar la sinagoga on Weisser era el líder espiritual. Trapp vivia sol en un apartament d'estar per casa. En una paret guardava una bandera nazi gegant i una imatge de Hitler de mida doble. Al costat d'ells penjava la seva túnica blanca de Klan, amb el seu cinturó vermell i la seva caputxa. Mantenien a l'abast els rifles d'assalt, les pistoles i les escopetes pel moment en què enemics seus poguessin precipitar-se contra casa seva per matar-lo. A la part del darrere hi havia un búnquer secret que havia construït per les pròximes «guerres de races».

Quan Trapp va llançar una sèrie de televisió supremacista blanca en un canal local d'accés públic, amb homes i dones saludant una esvàstica ardent i disparant armes automàtiques, Michael Weisser es va indignar. Va trucar a la línia directa KKK de Trapp i va deixar un missatge al seu contestador automàtic. «Larry», va dir, «saps que les primeres lleis que van aprovar els nazis de Hitler van ser contra persones com tu que no tenien cames o tenien deformitats físiques o minusvalideses físiques? T'adones que hauries estat entre els primers a morir sota Hitler? Per què estimes tant els nazis?». Després va penjar. Weisser va continuar les trucades al contestador. Finalment, un dia, Trapp el va agafar. «Què vols?» Va cridar. «Només vull parlar amb tu», va dir Weisser. «Ets negre?» Va exigir Trapp. «Jueu», va respondre Weisser. «Deixa'm en pau», va dir Trapp, que va exigir-li saber per què estava trucant. Weisser va recordar un suggeriment de la seva esposa. «Bé, estava pensant que podries necessitar un cop de mà amb alguna cosa, i em vaig preguntar si podria ajudar», es va aventurar Weisser. «Sé que estàs en cadira de rodes i vaig pensar que potser podria portar-te a la botiga de queviures o alguna cosa així». Trapp estava massa atordit per parlar. Després es va aclarir la gola. «Està bé», va dir. «Molt amable de part teva, però ho tinc cobert. Gràcies de totes maneres. Però no truquis a aquest número mai més». «Estarem en contacte», va respondre Weisser.

Durant una trucada posterior, Trapp va admetre que estava «reconsiderant algunes coses». Però després va tornar a la ràdio llançant els mateixos vells odis. Furiós, Weisser va agafar el telèfon.

«Està clar que no estàs reconsiderant res!» Després de cridar a Trapp «mentider» i «hipòcrita», Weisser va exigir una explicació. En una veu sorprenentment tremolosa, Trapp va dir: «Ho sento, ho he fet. He estat parlant així tota la meua vida... No puc evitar-ho... Em disculparé!». Aquesta nit el cantor jueu va dirigir a la seva congregació en oracions pel gran dragó. La nit següent, el telèfon va sonar a casa dels Weisser. «Vull sortir», va dir Trapp, «però no sé com».

Els Weisser es van oferir per anar aquella nit a casa d'en Trapp per «partir el pa». En Trapp va vacil·lar, però després hi va estar d'acord i els va dir que vivia a l'apartament número tres. Quan els Weisser van entrar al departament de Trapp, aquest va esclatar a plorar i es va treure els dos anells de l'esvàstica. Aviat els tres van plorar, després van riure i després es van abraçar. Trapp va renunciar a totes les seves organitzacions racistes i va escriure disculpes a les moltes persones a les que havia amenaçat o maltractat. Quan, uns mesos més tard, Trapp va saber que tenia menys d'un any de vida, els Weisser el van convidar a mudar-se a la seva llar amb dos dormitoris i tres fills. Quan la seva condició es va anar deteriorant, Julie va renunciar al seu treball com a infermera per a cuidar-lo, de vegades durant tota la nit. Sis mesos després es va convertir al judaisme; i tres mesos després d'això va morir.

(Traducció de Wink, W. (1998). *The Powers that Be. Theology for a new millenium*. Nova York: DoubleDay, pp.172-175)